

วันสุขที่ 00

ENJOY READING

“นะ...ขอร้องนะรีนะ”

“ไม่เอา มันดึกแล้วไอ้ดาร์” ผมเอ่ยปฏิเสธพลางเบือนหน้าหนี
ออกจากคนที่ทำท่ายกมือไหว้ผมอยู่ กุญแจรถที่ควงเล่นอยู่ในมือ
ถูกหมุนอีกครั้งเพื่อส่งให้มันมาอยู่กลางฝ่ามือ ผมกำกุญแจไว้แน่น...

“แต่ว่ากูต้องไปรับเมล”

“มึงก็นั่งแท็กซี่ไปรับเมียมึงสิ”

“อย่างกได้มัยรี ขอยมรตมึงแค่นี้เอง”

ผมหลุดเสียงถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง เท้าถอยหลังไป
หนึ่งก้าวเพราะถูกผลึกที่ช่วงไหล่ ผมไม่ได้เจ็บ แต่คิดว่าคนที่มักเรียก
ตัวเองว่า *เพื่อนสนิท* ของผมไม่ควรทำแบบนี้

“ไม่เอา ดึกแล้ว เหนื่อย จะรีบกลับไปนอน หลบไป”

“แค่นี้ให้เพื่อนไม่ได้หรอวะ ทีเรื่องพี่เทียน...”

“ไอ้ดาร์!” ผมกดเสียงต่ำ กวาดสายตามองรอบตัวหลังดาร์พูด
ชื่อคนที่ไม่สมควรออกมา เมื่อพบว่าบริเวณนี้ไม่มีใครก็ถอนหายใจ

อีกครั้งอย่างโล่งอก

ผมมองคนที่มีส่วนสูงไล่เลี่ยกัน ก็เห็นรอยยิ้มอย่างผู้ชนะ กระจายอยู่บนใบหน้าของดาร์ ริมฝีปากผมสั่นระริกตอนที่เขิดหน้า ขึ้นมองท้องฟ้าที่พูดได้ไม่เต็มปากว่ามันมีดสนิท มันดูสว่างอย่าง จอมปลอมเพราะแสงไฟจากอาคาร ดึกคณะมัลติมีเดียยังมีผู้คน ประปรายในเวลาใกล้ๆ จะห้าทุ่มตรง ผมกับไอ้ดาร์ยืนอยู่หน้าตึก กำลังถกเถียงกันเรื่องรถของผมที่มันขอยืม

ครั้งที่เท่าไรแล้วไม่รู้ที่รถผมเหมือนไม่ใช่ของผม

ผมไม่แน่ใจนัก แต่ว่า...นี่เป็นอีกครั้งที่ผมจะไม่ได้ขับรถตัวเอง กลับบ้าน

กุญแจรถถูกส่งไปให้เพื่อนสนิทที่ผมพูดคำว่าสนิทได้ไม่เต็ม ปาก ดาร์ยิ้มแฉ่งแล้วเตรียมหายตัวไป

“ดาร์...”

“ฮะ?”

“เรื่องพี่เถียนกับกู...อย่าให้ใครรู้เลยนะ”

“ได้...ได้เลยเพื่อน”

405...

สี่ร้อยห้าบาท...

สี่ร้อยห้าบาทคือค่าแท็กซี่จากมหาวิทยาลัยกลับมาที่บ้าน มิ หนาซ่ายยังต้องสูญเสียเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าจะมาถึง ผมยก นาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา และหลังจากให้ลุงคนขับจอดรถติดถนน ผม ก็ยื่นแบงก์ห้าร้อยไปให้

“ไม่มีเศษห้าบาทเหลือ”

“ไม่ครับ ผมมีแต่แบงก์ใหญ่”

“ฉันลืมนึกแค่สี่ร้อยพอ”

“ครับ ขอบคุณครับ”

โอเค สรุปว่าค่ารถคันนี้สี่ร้อยบาทถ้วน เนื่องจากลุงคนขับ
ลดให้ตั้งห้าบาท แต่นั่นแหละ ผมว่าค่ารถสี่ร้อยมันก็แพงอยู่ดี

ผมยื่นมือไปรับแบงก์ร้อยที่ลุงทอนมา จากนั้นก็ยึดมันลงไป
ในกระเป๋ากางเกงลวกๆ ก้าวเท้าลงจากรถ ปิดประตูยังไม่ทัน
เรียบร้อยดี คุณลุงก็ชิงรถออกไปบนถนนที่มีรถราไม่มากเท่าไหน
แล้ว...จะรีบไปไหนก็ไม่รู้

เดินต่ออีกนิดก็เป็นบ้านของผม ซึ่งเป็นตึกแถวสี่ห้องที่อยู่ติด
ถนนใหญ่ บ้านผมเป็นร้านทอง เพราะอย่างนั้นไฟหน้าบ้านจึงสว่าง
ไว แสงไฟ LED โซ่รัวราคาทองของวันนี้เด่นหราเขียว

อีกก้าวเดียวก็ประตูหน้าบ้าน ทว่าผมมีอันต้องเดินถอยหลัง
มาด้วยท่าทางแปลก ๆ เพื่อหยุดดูบางสิ่ง

“ใครเอาป้ายอะไรมาทิดแถวนี้วะ” คิ้วเลิกขึ้นสูง มือยกขึ้นเสย
เส้นผมเพื่อปรับโฟกัสสายตาให้ชัดเจน ในแสงสลัวราง ป้ายไวโนล
ขนาดใหญ่อยู่ห่างจากตัวผมไปประมาณสามเมตร

“ค่ายมวยเฟด็จศึก อยาก...แข็งแรง เข้มแข็ง...สมัครเลยวันนี้
แต่ช้าก่อน...”

ผมอ่านคำเชิญชวนให้สมัครเรียนแล้วหลุดขำ นอกจากฟอนต์
ที่ยาวเป็นพืดจะทำให้ตาลาย ข้อความพวกนั้นยังดูเหมือนโฆษณา
TV Direct อีกด้วย

แต่สิ่งที่สะดุดตาที่สุดไม่ใช่ข้อความหรอก ดูเหมือนจะเป็นรูป
ของใครบางคนเสียมากกว่า

ผมบิดปลายเท้าเพื่อหมุนทั้งตัวมามองป้าย

ดำเนินการสอนโดย ‘ไอเยะ เฟด็จศึก’ เจ้าของแชมป์โลก

สองสมัย...

“คนอะไรชื่อไอเยะ”

ผมส่ายหน้า ในที่สุดก็ละลายตาจากผู้ขายตัวโตแถมมีรอยสัก
สุดโหดที่ไล่แค้นวมกับกางเกงมวยบนป้ายได้ ทวนประโยคสุดท้าย
ที่สายตากวาดอ่านในใจ

ดำเนินการสอนโดย ไอเยะ เผด็จศึก

อ้อ...ไม่น่าสมัครเรียนด้วยสักนิต และอีกอย่างที่สำคัญ...

“เป็นป้ายโฆษณาที่โคตรเหี้ยเลย”

วันสุขที่ 01

ENJOY READING

เรื่องบางเรื่องถ้าไม่ต้องรับรู้คงดีกว่าสินะ

ผมกำลังนอนงိုๆ อยู่บนเตียง ม่านสีทึบปิดล้อมทุกด้านจนรู้สึกอึดอัด ในห้องมีแสงสว่างเกิดขึ้นจากสองสิ่งด้วยกัน หนึ่งคือไฟจากโคมไฟ และอีกหนึ่งคือหน้าจอมือถือของผม

คนเราไม่ควรเล่นโทรศัพท์ก่อนนอนจริง ๆ นั้นแหละ เพราะนอกจากจะทำให้นอนไม่หลับ บางครั้งบางทีก็อาจจะทำให้เผลอไปเห็นหรือรับรู้ในสิ่งที่ไม่ควรเห็น แล้วจากนั้นก็เกิดเป็นความรู้สึกที่หลากหลายมากเกินไป

โกรธ เกลียด อิจฉา...และสุดท้ายก็กลายเป็นความเสียใจในที่สุด

ผมบอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ครั้นพอกะพริบตา น้ำตาแม่งดันไหลเปื้อนหมอน

คนเราไม่ต้องพยายามไม่เป็นอะไรทุกเรื่องก็ได้มั้ง และยอมรับเถอะว่าตอนนี้ผมเป็นอะไร เป็นเอามากเสียด้วย

เมื่ออาการนอนไม่หลับเกิดขึ้นมาแล้ว ผมก็ไม่ว่าเลยว่าจะต้องจัดการกับมันยังไง ที่รู้แน่ตอนนี้คือนอนจมดิ่งกับความรู้สึกหลากหลายต่อไปไม่ไหว สภาพเน่า ๆ ในชุดนักศึกษาที่ยังไม่ค่อยเรียบร้อย จึงติดตัวลุกขึ้นจากเตียง

ผมหย่อนขาลงด้านข้าง หายมึนว่าจะลุกไปอาบน้ำให้สดชื่น บางทีมันอาจมีประโยชน์กว่าการนอนปล่อยให้ความรู้สึกจมดิ่ง

ทว่า...นั่นแหละ ก่อนจะไปอาบน้ำ ก็ขอดูแจ้งเตือนในมือถือสักหน่อย

ผมขออย่าว่าคนเราไม่ควรเล่นมือถือมากเกินไป นอกจากจะเสียเวลา ตอนนี้ก็เสียใจมากด้วย

หน้าจอยังค้างกับคลิปอวยพรวันเกิดของชายหญิงคู่หนึ่ง พวกเขาดูรักกันและหวานชื่นเอา่มาก ๆ

มีความสุขมาก ๆ

เราจะรักกันตลอดไป

ผมแค้นหัวเราะหลังฟังข้อความจากคลิปสั้น ๆ นั้นจบ อาจเพราะเป็นคู่รักคนดังของมหาวิทยาลัยด้วยแหละมั้ง ยอดวิวถึงได้เยอะจนน่าตกใจ

มีใครไม่รู้อะไรบ้างว่าเทียนธาดากับญิงญิงคบกันมานานแค่ไหนแล้ว

ไม่มีหรอกมั้ง...แต่เรื่องที่คนอื่นไม่รู้ บางทีแล้วอาจจะเป็นเรื่องของผมกับพี่เทียน

ความจริงใจ ความโกรธ และความเสียใจวิ่งวนอยู่ในตัวผม ผมปิดคลิป จากนั้นก็ไม่ว่าอะไรดลใจให้โพสต์สเตตัสลงไปในเฟซบุ๊กส่วนตัว

พูดว่าจะเลิกกันตั้งหลายครั้ง ก็ไม่เห็นจะเลิกกันสักที

ไหนดว่าไม่ชอบผู้หญิง...

ข้อความจากใครบางคนที่ผมรอคอยตั้งขึ้นมาจากโพสต์
ไปได้ไม่นาน ผมหัวเราะ ยกยิ้มมุมปาก...วิธีเรียกร้องความสนใจ
ได้ผลสินะ

เทียนธาดา : รี...

เทียนธาดา : ทำไมโพสต์แบบนี้ล่ะคะ เราคุยกันแล้วไง ไม่
งอแงได้มัย

เทียนธาดา : พี่เสียใจจัง ที่ทำให้รู้สึกไม่ดี

ทุกคนรู้ว่าพี่เทียนคบกับญิงญิง แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขามีผมอีกคน
ที่เป็นคนในความลับมาตลอด

Racha : มาหารได้มัย

เทียนธาดา : ตอนนี้เลยหรอคะ จะดีห่าแล้วนะ

Racha : รีจะรอที่เดิม

พี่เทียนใช้เวลาหลายอดใจกว่าจะตอบกลับมา

เทียนธาดา : ได้...ไว้เจอกัน

ที่เดิมของผมกับพี่เทียนคือสวนสาธารณะใกล้บ้านผม ผม
ออกมารอเขาจริงในเวลาใกล้ๆ ดีห่า อาจเพราะเป็นฤดูหนาวอากาศ
รอบตัวจึงเย็นมาก ผมถุมือเข้าด้วยกัน ความรีบร้อนทำให้ผมลืมหีบ
เสื้อคลุมติดมือออกมาด้วย

อีกอย่าง...ก็คิดว่าออกมาแค่นี้ก็แล้ว...เลยเลือกที่จะเดินมา ไม่
อยากเอารถที่บ้านมาใช้ เพราะกลัวว่าจะทำให้คนในบ้านตื่นและ
รู้ว่าผมออกมาข้างนอกตอนเช้ามีด

แสงไฟจากรถคันหนึ่งสาดกระทบตัวผม ผมหรีดตาลง ใช้มือ
บดบัง

ไม่นานรถก็จอด ไม่ใช่รถพี่เทียนที่ผมคุ้นตา...และไม่ได้มาจอด
เพียงแค่นี้เดี๋ยวเสียด้วย

ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างผมเอามาก ๆ เมื่อคนที่เดินลงจาก
รถมาคืออึ้งอึ้ง เขาเป็นรุ่นพี่ผมหนึ่งปี ผมควรจะเรียกเขาว่าพี่อึ้ง
สินะ

“มึงนี่เอง ที่ลักลอบเป็นชู้กับผัวชาวบ้าน”

ผมหน้าชา มองพี่อึ้งในชุดนอนผ้าซาตินเรียบสลับเดินเข้าใกล้
ก็จัดว่าเป็นคนสวย...และคนสวยก็พาโทรศัพท์ของพี่เทียนลงบนพื้น
เรื่องที่ผมสงสัยเฉลยแล้ว ว่าพี่อึ้งมาที่นี่ได้ยังไงกัน

ความแปลกใจระคนตกใจแปรเปลี่ยน จากที่ใบหน้าชาหืน
เพราะความลับถูกเปิดเผย ผมก็เลือกที่จะช่างมันแล้วทุกอย่าง จาก
นั้นก็แกล้งยิ้มส่งไปให้

“แล้วมึงจะทำอะไร...จะมาเอาผัวคืน?”

“ทำไมต้องมาเอาอะไรคืน ในเมื่อมึงก็เป็นแค่ของเล่นชั่วคราว
ของเทียน”

“...ใครกันแน่ที่เป็นของเล่น”

“คันมากนักรหรือไง”

“อ้อ...ก็คัน”

นางร้ายละครหลังข่าวชะมัด พี่อึ้งเดินเข้ามาหาผมแล้วเอา
คาลาไมน์สอดหน้า กลิ่นหอมเย็นอบอวลเต็มโพรงจมูก ผมหลับตา

ปีเพราะกลัวว่ามันจะเข้าปากเข้าตา

เมื่อใช้มือลูบออกไ้ๆ ของเหลวข้นสีชมพูก็หายไปบางส่วน
ผมพยายามหรีดตาขึ้นมองรอบตัว โชคไม่เข้าข้างผมจริง ๆ ลินะ

รอบตัวในเวลานี้ถึงได้ถูกห้อมล้อมจากผู้ชายหลายคน

“สั่งสอนมันว่าอย่ามายุ่งกับของที่ไม่ควรยุ่ง ให้มันรู้ว่ากูเป็น
ใคร และกูทำอะไรมันได้บ้าง”

ยังไม่ทันที่ผมจะได้ตริตรองประโยคนั้นของพี่ญ้อย่างถี่ถ้วน
ก็มีอันต้องเซล้มลงไปนั่งบนพื้นเพราะถูกชก ผมไม่แน่ใจว่ามีใคร
หรือเท่าใครบ้างที่ประเคนเข้ามา ความเจ็บเล่นงานจนสมองมีนดับ

ผมนึกอะไรไม่ออกเสียด้วยซ้ำ ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องมาถูก
รุมทำร้ายแบบนี้ เพราะผมเป็นซู้กับพี่เทียนหรือ เวิร์กตามทัน?
ถูกทำร้ายอย่างนี้ก็สมควรแล้ว?

เขาเคยถูกทำให้เจ็บปวดแบบผมบ้างหรือเปล่า หรือมีแค่ผม
คนเดียวที่ถูกกล่าวร้ายว่าทำผิด

“เฮ้ย! ตรงนั้นทำอะไรกันวะ รุมทำร้ายคนไม่มีทางสู้หรือ”

“ไม่อยากเจ็บตัวก็อย่าเลือก ใส่หัวไปให้พ้น!”

“อ้าวไอ้เหี้ยนี่ อยู่ดีไม่ว่าดีซะแล้ว!”

ผมวางมือลงบนพื้นหญ้า คมของใบหญ้าบาดมือจนรู้สึก
ระคาย แต่ความเจ็บไม่เท่าบาดแผลตามตัวที่รูดราว ยังดีที่เสียง
เข้ม ๆ ของใครบางคนที่ยังขึ้นเพื่อถามว่าตรงนี้กำลังทำอะไรกัน
ทำให้พวกคนที่รุมทำร้ายผมอยู่ผละออกไป

มันมีกันอยู่หลายคน ผมเลยเริ่มเป็นห่วงสวัสดิภาพของ
พลเมืองดีที่เข้ามาช่วยชีวิตผมไว้ พยายามเปิดเปลือกตาขึ้นอย่าง
ยากลำบาก เพราะถูกชกจนโน้มไปหมด การลืมตาจึงยากเย็น

รถของญ้อยู่หายไปแล้ว ดูเหมือนพอมีคนมาผู้หญิงคนนั้น

ก๊อปปี้ไป ไฉ่พวกที่รุ่มซุ่มผมเปลี่ยนเป้าหมาย...ผมมองเห็น
พลเมืองดีคนนั้นไม่ชัดเลย

เห็นแค่ว่าเขาใส่รองเท้าวิ่งรุ่นยอดนิยม กางเกงวอร์มขายาว
สีเทา มียางยืดรัดตรงข้อเท้า เสื้อยืดพอดิตัวรัดกล้ามเนื้อกำยำตรง
หน้าอก ที่แขนมีรอยสักที่ผมรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

เขาหักข้อนิ้วดั่งกริบบแกร็บ ท่าทางไม่ตื่นกลัวกับคนจำนวนมาก
มากที่พร้อมใจกันสามชুমเข้าไปรุมทำร้าย

ผมเห็นเขาบิดคอ อยากมองหน้าให้ชัดเลยเปิดเปลือกตาขึ้น
อีกหน่อย คาลาไมน์ไหลย้อยเข้าตา ภาพตรงหน้าเป็นสีชมพู...

แสงอาทิตย์เริ่มโผล่ให้เห็นรำไร และผมแน่ใจว่าคงไม่ใช่แค่ผม
อีกต่อไปแล้วที่โชคไม่ดี เพราะพลเมืองดีคนนั้นคือ ไอเยะ เฟดจ์คิง
เจ้าของค่ายมวยและเป็นแชมป์มวยโลกถึงสองสมัย

เซอร์รี หัวใจ ไอเยะ

กูบอกได้คำเดียวว่าไฉ่พวกที่จะไปรุมทำร้ายไอเยะ...ชะตา
ขาดเสียแล้ว

พลัก ๆ พล่อ ๆ อัก ๆ

เอาอีก เอาอีก เอาอีก...

ผมเชียร์จากบูตตรงหน้าเหมือนเชียร์มวย จากนั้นก็ปรบมือเมื่อ
ไฉ่พวกคนที่รุมทำร้ายผมวิ่งหนีกันไปจนหมด ขึ้นเชิงต่างกันอย่าง
เห็นได้ชัด และในที่สุดเจ้าของค่ายมวยที่มีชื่อแสนแปลกประหลาด
ก็หันมาเห็นผมสักที

ผมสบตาเขาอย่างจ้อง และต้องขอลอกความเห็นที่ว่าตัวจริง
ดูดีกว่ารูปบนป้ายไว้มาก เส้นผมที่ตัดสั้นดูเป็นระเบียบเรียบร้อย
หน้าผากกว้าง สันกรามชัด คิ้วทรงดาด ดวงตาดูร้ายเอาเรื่องที่สุด
เหมือนจะขมวดมุ่นหงุดหงิดตลอดเวลา

“...ไม่เป็นอะไรนะ? จริงๆ เลย”

ท้ายประโยคเขาสบถ แต่ต้นประโยคถามผมแน่ๆ ผมพยักหน้าลง มือกุมขี้โครงที่ปวดแปลบ

“กล้องวงจรปิดแถวนี้มีมัยวะะ ไปแจ้งตำรวจด้วยนะว่าโดนทำร้าย ไปโรงพักไหมมัย ไม่ไหวเดียวพาไป ยังไงก็ต้องไปให้ปากคำด้วยอยู่แล้ว มีของอะไรหายหรือเปล่า คนสมัยนี้น่ากลัววะ แล้ว...” เขาร่ายยาวจนผมตอบแทบไม่ทัน และก่อนที่เขาจะถามรัวมากไปกว่านั้น...

“ไม่...ไม่มีอะไรหาย แล้วก็ไม่ได้ไปโรงพักด้วย”

“...อา”

เขาหยุดชะงักขณะที่กำลังก้มเก็บของที่พื้นไปนิดหน่อย ผมเพิ่งสังเกตว่ามันเป็นถุงน้ำเต้าหู้ เขาน่าจะทำหลุดมือตอนที่กำลังขัดไอ้พวกนั้น ถูแตก...คนตัวสูงท่าทางโหดร้ายก้มเก็บขยะเตรียมเอาไปทิ้ง

“กลัวโรงพักเพราะโดนรังแกหรือ นี่น้ำเปล่า ล้างตาก่อนเถอะ”

“เปล่า...คือ...ขอบคุณ ไม่ได้โดนปล้น ไม่ได้ไปโรงพัก ไม่ได้โดนรังแก ทะเลาะวิวาทนิดหน่อย ผมเองก็ผิดด้วย” ผมพูดตะกุกตะกักเปิดขวดน้ำเพื่อล้างตา

“โดนรุมอยู่ฝ่ายเดียวเลยนี่? แต่ไม่ต้องเสียใจหรือกังวลเพราะอ่อนแอหรอกนะ”

“...”

“มาด้วยกันที่บ้านสิ...ทางเราช่วยคุณได้”

“...”

“คอรัสเดียวก็รับประกันผลแล้วว่าหมดจะหนักขึ้น”

“...”

“ไม่ต้องลังเลหรอก นักเรียนคนแรกของค่าย...ชื่อหนึ่งคอร์ส แกรมหนึ่งคอร์สไปเลย สนใจแล้วละสิว่าค่ายอะไร”

ตอนเด็กๆ โอเอะอะไรนี่ดูโฆษณาขายของในทีวีมากไปหรือเปล่า การขายคอร์สของเขาถึงได้เอ่ยออกมาด้วยโทนเสียงเหมือนโฆษณาขนาดนั้น

เซยสะบัด

“ว่ายังไงล่ะ...สนใจสักคอร์สมั้ย”

“คือว่า...ไม่...เอ่อ...ก็ได้ รายละเอียดว่ายังไงบ้างอะ” ผมกำลังจะเอ่ยปฏิเสธ จากนั้นก็คงขอบคุณแล้วขอตัว ทว่าตอนที่มองหน้าเขา ดันเห็นรอยยิ้มชวนสยงขึ้นมาเสียก่อน เขาหักนิ้วด้วย และผมไม่รู้ว่าเขาทำแบบนั้นไปทำไมกัน

ผมจำภาพที่เขาทั้งเตะและต่อยได้ดี จากที่คิดว่าจะปฏิเสธ สัตถุชาติญาณก็กริรร้องว่าให้ยอมเออออตกลง

“ไปคุยกันที่บ้าน”

“น่ากลัวจังวะ”

“ฮะ...”

“เปล่า เจ็บซีไครงนะ”

“อา...เดินไหวมั้ย”

“ไหว ผมใช้ห้องน้ำบ้านคุณได้หรือเปล่า” ผมถามเขาเพราะคาลาไมน์มันเริ่มย่อยมาเข้าตาอีกแล้ว

“ได้...ด้วยความยินดี ถ้าลงคอร์สอะนะ”

“ยืมเสื้อผ้าด้วยได้มั้ย”

“หา...”

“เสื้ออะ มันเลอะเทอะ ไม่อยากเข้าบ้านสภาพนี้”

เขาลดฝีเท้าที่ก้าวไวให้ช้าลง คงเพราะเห็นผมเจ็บและดูเหมือนจะเดินตามไปไม่ค่อยไหว “ได้มั๊ย เดี่ยวผมชักมาคืนให้ ค่ายมวยกับบ้านผมห่างกันนิดเดียวเอง”

“รู้ได้ยังไงว่าเป็นค่ายมวย”

“ปายใหญ่เบ้มอยู่ตั้งแต่หน้าซอยยันท้ายซอย...มีหน้าเจ้าของด้วย จะไม่รู้ได้ยังไงล่ะ คุณโอเยะ” ผมเดินตามทันเขาแล้ว เลยใช้มือตัวเองตบไปที่หน้าอกแน่น ๆ นั้นด้วย

นมแน่นยิ่งกว่าที่ตาเห็นเสียอีก และผมว่าเขาแปลก

คนบ้าอะไรทำปายโฆษณาเยอะขนาดนี้วะ มีตั้งแต่ต้นซอยยันท้ายซอยเลยจริง ๆ

แสงแดดยามเช้าเริ่มเข้ามาแทนที่ความมืดมิด ผมเลยได้เห็นว่าปายโฆษณาของค่ายมวยเด็ดจึ๊กเยอะแยะแค่ไหน

“ชื่ออะไร...”

“นี่เหรออ รชา”

“รชา...”

“เรื่ยกรัก็ได รัที่มาจากเซอร์รี แต่ที่สระอิต้องมีไม้เอก ถ้าเขียนไม่มีไม้เอกไม่ใช่เซอร์รี”

“ผู้ช่ายอะไรชื่อเซอร์รี”

“หม่าม้าตั้งแกเคล็ด ที่จริงชื่อชา แต่ว่าปวยบ่อย พอเป็นเซอร์รีก็ไม่ปวยอีกเลย”

“แล้วนั่นทำสีผมอะไรนะ”

“เขียวไง”

“อา...เขียวแบบเรื่องแสงเลย เท่ดี”

ผมส่ายหน้าน้อย ๆ เมื่อถูกทักเรื่องสีผม จากนั้นก็พยักพยิดให้เขาเดินนำไปที่ค่ายมวยของเขา

ดูเหมือนไอเยะจะพูดมากผิดกับท่าทางโหด ๆ

“ที่บ้านอยู่ไหนนะ”

“ปากซอยครับ ร้านทองที่มีอยู่ร้านเดียว”

“ลูกคนรวยนี่นา”

“...”

“แน่ใจนะที่ไม่มีอะไรขายและจะไม่ไปโรงพัก”

“ทำไมถึงซื้อไอเยะล่ะ”

“เรื่องมันยาว”

ผมยกไหล่ รอให้เขาเล่าเรื่องตัวเองแทนการถามผมบ้าง แต่เขาก็ไม่ได้เล่ามันออกมา แค่ผายมือไปที่บ้านสองชั้นหลังหนึ่งแทน

ผมเคยเข้ามาในซอยนี้อยู่บ่อยครั้ง จำได้ว่าเมื่อสิบปีก่อนมันยังเป็นบ้านร้าง...ดูเหมือนเขาจะเพ่งย้ายมาอยู่สินะ

“ยินดีต้อนรับสู่ค่ายมวยเฟด็จศึก”

เจ้าของค่ายมวยส่งโบรชัวร์มาให้ผม รูปแบบก็ยังเซย ๆ เหมือนป้ายโฆษณา ผมกวาดตาอ่านผ่านมันาคาไลน์ที่ทำให้ตาพร่า

“เปิดรับสมัครมะรืนนี้? ทำไมพาผมมาวันนี้ล่ะ”

“ก็บอกแล้วไง นักเรียนคนแรก”

“นักเรียนคนแรกหรือหนูทดลอง?”

“เอาผ้าขนหนูไป และนั่นห้องน้ำ”

เขาไม่ตอบแต่โยนผ้าขนหนูมา ผมรับผ้าจากมือเจ้าของบ้าน... ดูเหมือนว่าเรื่องของเรานั้นเริ่มต้นขึ้นจากตรงนี้นี่เอง

หนึ่งปีต่อมา

“น้ำเต้าหู้ เซอร์รี่เอามาให้”

“ทิ้งไปไฉ่ยก”

“เสียดาย...”

“บอกให้เอาไปทิ้ง”

“ทั้งนี้ทั้งนั้น...หงุดหงิดอะไรอีกเยอะ ไม่ชอบก็ไม่เห็นต้องใจร้ายกับเขาแบบนี้เลย”

เสียงเรียบเรื่อยดังขึ้นเอื่อยๆ ก่อนที่ยอยักษ์จะเดินเอาถุงน้ำเต้าหู้ไปทิ้งลงในถังขยะ เขามองอย่างเสียดายอยู่ชั่วครู่ จากนั้นก็หันร่างกายสูงใหญ่ไปมองพี่ชายที่นั่งดูทีวีที่โซฟา

เป็นภาพที่คุ้นตาไปเสียแล้ว ไอ้เยะที่ถอดเสื้อแล้วนั่งดูข่าวภาคเช้าอยู่ตรงนั้น และต่อให้เมื่อไหร่จะอารมณ์ดีแค่ไหน ครั้นพอได้ยินชื่อ *เซอร์รี* อารมณ์ดี ๆ ก็หายวับไปทันที

ใบหน้าของพี่ชายอย่างไอ้เยะจึงหงิกงอ และคนอย่างยอยักษ์ก็ไม่ต้องพูดอะไรเพื่อให้เยะกลับมาสบายใจ

“ไม่ได้ใจร้าย แล้วนี่...มีเรียนกี่โมง”

“เก้าโมงเช้า เดี่ยวน้องอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็ไปแล้วจะรีบกลับมาช่วย...ที่จริงนักเรียนที่ค่ายก็เยอะขึ้นแล้ว น้องว่า...เราจ้างคนมาดูแลพวกทะเลเบียนพวกค่าคอร์สอะไรดีมั๊ย”

“กำลังคิดอยู่ แต่ว่าคนก็หายาก”

“มีอยู่คนหนึ่งที่ว่างานอยู่เสมอ...และรู้จักค่ายมวยเด็ดจึ๊กดียิ่งกว่าใคร”

“แหกตามาทำเหยี่ยวไรตั้งแต่เช้าไอ้เหยี่ยวอิน” พอได้ยินเสียงแปลกๆ เจ้าของค่ายมวยเด็ดจึ๊กก็เอี้ยวหน้าไปมองที่มาของเสียงคนที่เพิ่งมาถึงวงกระเป๋าล่าง จิกยิ้มแฉ่งมาให้...

“พอดิตื่นมาใส่บาตร ก็เลยว่าจะมาซ้อมด้วย”

“ไม่มีบิ๊น?”

“ฉันลาออกตั้งนานแล้วจ้า ตอนนี้ฉันขายเหล้าเบียร์อยู่”

“ลืม ไม่อยากจะเชื่อว่าคนแบบนี้จะเป็นนักบินได้”

“อย่าตัดสินคนที่หน้าตา หน้าเหี่ยมยังเป็นเจ้าของค่ายมวยที่มีสวนผักใหญ่กว่าค่ายได้เลย”

“ตีนมัยไ้อ์ฮา”

“เจริญพรนะโยมณะ ว่าแต่เมื่อกี้ได้ยืนยันว่าอยากหาคนมาช่วยงาน?”

ยอຍักพยักหน้ารับ พลงเดินไปหยิบไอติมในตู้เย็นมากินเสียงโอเอะดังขึ้นเมื่อจำได้ว่าน้องชายยังไม่ได้กินข้าวเช้า

“ไ้อ์ยัก ฎจะดีให้ข้าหัก กินขนมก่อนข้าวได้ยังงั”

“ก็วิ่งมาแล้วร้อน อยากกินอะไรเย็น ๆ”

“ไปกินข้าวก่อน เดียวนี้”

“...ก็ได้”

ถ้วยไอติมถูกเก็บเข้าไปในตู้เย็น เด็กหนุ่มตัวสูงมีรอยสักเต็มตัวเดินไปตักข้าวตามคำสั่ง ทำทางหงุดหงิดเล็กน้อยไม่มีใครสนใจ โอเอะพยักพเิดหน้าอีกครั้ง คล้ายเป็นคำถามว่าใครที่พอจะมาช่วยงานได้บ้าง

ค่ายมวยเพิ่งศึกเปิดมาหนึ่งปีแล้ว กิจการรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก จากที่เคยต้องติดป้ายโฆษณาที่ไม่ได้ติดประกาศ เหลือแค่ป้ายบอกทางที่หน้าปากซอยเท่านั้น

ตารางเรียนแน่นเอี้ยด บรรดาครูมวยบางครั้งก็ต้องทำงานล่วงเวลา แต่ส่วนใหญ่เป็นพาร์ตไทม์ จะมีครูประจำตอนนี้ก็แค่โอเอะกับยอຍักเท่านั้น

“ใครที่ว่าว่างและรู้จักค่ายมวยดี”

“เซอร์รี่”

“ไปตายไ้อ์อิน”

“ซินแสบอกดวงยังไม่ถึงฆาต ยังไม่ตายง่าย ๆ”

“กูดำ ไม่ได้โล่งจริง”

“เซอรรี่นัมเบอร์วัน”

“มันติดสินบนมึงเท่าไร”

“แหมम्म...กีนะะะ”

ไอเยะหรีตา คำว่า **แหมम्म กีนะะะ** แปลว่ามีสินบนกันจริง ๆ แต่น่าเสียดายที่ไอเยะยังไม่ว่าเซอรรี่ติดสินบนอะไรอินทะไว้ เสียแหลมสูงที่เขาคุ้นเคยก็พุ่งมาก่อนตัว

“พี่เยะจำ รี่มาแล้วว”

“น้องกินข้าวอิ่มแล้ว เอาไอติมไปนะ”

ยอัยกที่ซัดข้าวจนหมดจานเอาจานไปวางในอ่างล้าง ยัมให้เซอรรี่หนึ่งครั้ง จากนั้นก็หายขึ้นไปบนชั้นสองของตัวบ้านพร้อมด้วยไอติม

“กำลังพูดถึงพอดีเลย”

“หือ พูดถึงรื่ออยู่หรือฟีนิน ทำไมอะ พี่เยะบอกว่าจะรับรักรี่แล้วหรือ”

“ใกล้ละ พยายามเข้า”

“กูพูดเมื่อไหร่ไอ้อิน โกหกตกนรณะเว้ย”

“เออริ พี่เยะหาคนช่วยงานที่ค่ายอยู่ นักเรียนเริ่มเยอะ น่าจะดูแลไม่ไหว ทำแค่เสาร์อาทิตย์ก็ได้ วันธรรมดาไม่ค่อยมีคน”

“มึงเป็นเจ้าของค่ายหรือไอ้อิน”

“ตกลง ให้มาช่วยวันไหนก็โทร. บอกได้เลย” เซอรรี่พยักหน้ารัว ๆ ดวงตากกลมโตมองคนท่าทางโหด ๆ ไม่ละไปทางอื่น

เห็นชัดว่าไอเยะหัวเสีย แต่ก็ทำเป็นไม่เห็นและไม่ใส่ใจ

“คุยเรื่องค่าจ้างกันเองนะ ผมไปซ้อมละพี่เยะ”

“ไอ้อิน...”

“ก็ค่อยๆ กันไปเถอะน่า รั่มนังอ้อ เอ้ย...ดี้อมาถึงขนาดนี้แล้ว
จะใจร้ายไปทำไมก็ไม่รู้”

“...”

“ผมไปละ คุณกันดี ๆ”

อินทะโบกมือลา จากนั้นก็หายออกไปด้านนอก โอเยะมอง
ตามจนเห็นว่าคนที่ทิ้งระเบิดลูกใหญ่ไว้หายเข้าไปในอิมก็สบด่า
ไล่หลัง จากนั้นก็หันกลับมามองใครอีกคนที่เหลืออยู่

เจ้าของค่ายมวยถอนหายใจอย่างหงุดหงิด ลูกขึ้นพลางหยิบ
เสื้อยืดพอดิตัวมาสวม

“วันนี้ร่ว่าง ให้ช่วยตั้งแต่วินัน์เลยมัย เงินไม่ต้องก็ได้ แค่อยาก
ช่วย...”

“ไม่ต้อง ออกไปจากบ้านกูชะ”

“...”

“ก็พูดชัดทุกครั้ง ว่าไม่อยากจะเห็นหน้ามึงที่นี้อีก”

“ไล่แล้วเคยไปมัย”

“หน้าด้าน”

“เออ รึหน้าด้าน ไล่ไม่ไป”

เซอร์รี้อปากเตรียมเถียงต่อ ทว่าเพราะโทรศัพท์ดังขึ้นการ
ถกเถียงด่าทอจึงหยุดชะงัก โอเยะที่ทำทางหัวเสียเดินไปรับ

“ค่ายเผด็จศึกครับ...หา...อะไรอะ โทร. มาแล้วก็ด่า ใครจะ
โทร. กลับนะ”

โอเยะทำเอว ปลายสายเปิดประโยคแรกมาก็พูดไม่ดีเสียแล้ว
และน่าเสียดายที่เขาไม่ใช่คนใจเย็นมากพอ เสียงที่พูดคุยเลยเริ่มดัง

“ชั่วโม่งไม่ครบ...จะไม่ครบได้อย่างไร”

“เอาโทรศัพท์มานี่เลยพี่เยะ ี่คุยให้ดีกว่า” เห็นเจ้าของค่ายมวดยเริ่มของขึ้น คนที่อาสาว่าจะช่วยงานก็ดึงโทรศัพท์มาแนบหู

“ครับ...เดี๋ยวผมตรวจสอบให้ครับ ครับ...ขอชื่อนักเรียนได้มั้ยครับ รับทราบครับ ผมติดต่อไปอีกทีนะครับ ครับ...ครับ ดูแลสุขภาพด้วยครับ”

หางตาของคนที่ได้กกว่าปรายมองคนตัวโต และเมื่อวางโทรศัพท์ลงเชอร์รี่ก็เดินไปเปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นเพื่อตรวจสอบอะไรบางอย่าง

“ลูกค้าลึมนับชั่วโมงเรียนนะ เขาถามมาในเพจตั้งหลายวันแล้วว่าครบหรือยังแต่ไม่มีใครตอบ”

“ยุ่งอยู่ ูกไม่ได้ดู”

“ถึงพี่ไม่อยากรู้ช่วยรึก็จะทำ...ค่ายต้องไม่เจ๊งเพราะพี่”

“...”

“ก็รู้ผูกพัน ก็รักไปแล้วนี่หว่า”

“ไอ้อิน ูกถือเป้าชกให้!” โอเยะทำเหมือนไม่ได้ฟัง จากนั้นก็เดินตามอินทะออกไป เขาไม่เห็นตัวลูกศิษย์ที่แสนจะกวนตีนคนนั้นหรอก ก็แค่เรียกไปอย่างนั้นเพราะไม่อยากร้ายกับเชอร์รี่ตรงนี้อะไรก็ทำ...

มีใครบางคนารู้จักค่ายมวดยเผด็จศึกดียิ่งกว่าใคร

จะไม่รู้จักดีได้อย่างไร...ก็ในเมื่อสร้างมาพร้อมกัน

“ไม่คุยกับรึต่อแล้วเหอ” นักเรียนในค่ายถามขึ้นมาเมื่อเห็นตัวพี่เยะคนดู

“รำคาญ”

“ถ้ารึมาได้ยินนี้น่าสงสารเลยนะ คนก็จับพี่เยะนี่พี่เยะ แต่ผมไม่เคยเห็นพี่ใจร้ายกับคนอื่นเหมือนที่ใจร้ายกับรึเลย”

“ไม่ต้องเลือก ซ้อมไป ถ้ายังไม่หยุดแล้วภูเดินไปตรงนั้นมันจะหนักนะ”

“คร๊าบ พี่เยะแก่นี่ว”

“อ้อ!” โอเยะถลึงตาใส่คนพูด ทว่ากลับได้ยินเสียงหัวเราะดังมา เรื่องสัปดนในค่ายมวยที่มีแต่ผู้ชาย ส่วนใหญ่ก็เป็นแค่เรื่องขบขันเท่านั้น โอเยะส่ายหน้าไม่สบอารมณ์ จากนั้นก็ถอดเชือกกันเวทีเข้าไปหาอินทะอย่างที่ตั้งใจ

อีกฝ่ายหักท่ายเขาด้วยประโยคไม่รื่นหู

“ไ้...โอเยะคนใจร้าย”

“มึงก็รู้ว่าที่จริงแล้วใครใจร้าย”

อินทะยื่นมือที่สวมนวนมาตบไหล่ พยักพืดหน้าให้คนที่นับถือเหมือนพี่ชายไปหยิบเป๋ามือมา

“ผมรู้...แต่คนอื่นไม่รู้นี่ แต่ไม่รักแล้วจริงๆ เหรอ”

“อ้อ เรื่องมันก็ผ่านมาสักพักละ ตอนนี้ไม่รัก เกลียดแหม่งสัสๆ เลยด้วย”

เป็นอีกครั้งที่อินทะไหวไหล่ จากนั้นก็ออกหมัดชกไปที่เป๋านิ่ง มีวินาทีหนึ่งที่เขาเหลือบมองโลโก้ค่ายเผด็จศึก และรู้สึกว่ามันถูกออกแบบมาอย่างประณีต

คนออกแบบนั่งง่วนอยู่หน้าคอมในบ้าน...

“ความรักเนี่ย บางทีมันก็เข้าใจยากเนอะ พี่เยะคิดเหมือนกับผมมั้ย”

“ซกมา ไม่ต้องพูดเยอะ”

วันสุขที่ 02

ENJOY READING

สามเดือนกับอีกสิบสองวัน เป็นสามเดือนกับอีกสิบสอง
วันที่ผมกับพีเยะเป็นแบบนี้ แบบที่พูดจาดี ๆ ต่อกันและกันไม่ได้

ผมนะพยายามทำดีซดใช้ความผิด ส่วนพีเยะก็...พยายาม
ผลักไสผมให้ออกห่าง ด้วยวิธีการที่เรียกได้ว่าครบสูตรผู้ชายใจร้าย
อย่างเช่นการที่เขาเดินกลับเข้ามาในบ้านหลังซ่อมเสร็จแล้วยังเห็น
ว่าผมนั่งอยู่ในบ้าน ตอนแรกพอยักษ์ปีกหั่นของผมก็เดินฮัมเพลง
มาดี ๆ อยู่หรอก ทว่าพอเห็นหน้ากันปั๊บพีเยะก็...

ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดวงตาดุคมเปลี่ยนเป็นหงุดหงิด “ไม่
กลับไปสักที เปลืองน้ำเปลืองไฟ”

ทำอย่างกับเวลาผมไม่อยู่เขาประหยัดตายนั้นแหละ!

“วันนี้รียังโดนด่าไม่หน้าใจเลย ก็เลยยังไม่อยากกลับ”

“งั้นกูจะไม่ด่า วันหลังจะได้ไม่ต้องมาให้กูเห็นหน้าอีก”

“มีอีกวิธีนึงนะ ถ้าพีให้รู้ดูอะไรบางอย่าง รี่จะหายไปจาก
สายตาพีทันทีเลย”

“...”

“หุกระดิกนี้สนใจไหม๊ยะ”

“รีบพูดมา เซอร์รี่” เขาเท้าเอว แสดงสีหน้าไม่สบอารมณ์ แต่
ว่าหุเขากระดิกเพราะรอฟังผมพูดจริง ๆ...

“ขอตุ้มกที่ฝังไว้ตรงเยะน้อยหน่อย ถ้าให้จับด้วยจะหายหน้า
ไปสักสามวันเลย”

“มึงคิดว่ากูไม่กล้าชกมึงไหม๊ยะ”

“ก่อนซ่อมมวดยต้องท่องคำปฏิญาณตนว่าอะไรนะ **ข้าพเจ้า
จะไม่ใช้วิชามวยในทางที่ผิด** ถ้าพี่ชกรี่ตอนนี้อย่าทำร้ายร่างกาย
มันผิดมาก ๆ เลยนะนั่น”

“จริง ๆ เลยไอ้เหี้ย เมื่อไหร่จะไปให้พ้น ๆ หน้ากูสักทีวะ”

พี่เยะไม่ได้ชก ผมรู้ว่าเขาจะไม่ทำอะไรที่มันรุนแรงแบบนั้นกับ
ผมแน่ ๆ แต่ก็ได้บอกว่าเขาจะไม่โมโห เพราะถูกก่อกวนด้วยเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง เขาใช้เสื้อยืดพอดิตัวที่เขาพาดบ่าเขี่ยมาทางผม

ระยะใกล้ ๆ แค่นี้แถมเห็นชัดเจนว่าผมเอื้อมมือจับไว้ได้

เสื้อเปียกเหงื่อนิดหน่อย แถมมีกลิ่นของเขาติดอยู่อีกด้วย

“กลิ่นเหงื่อพี่นี่หอมชื่นใจมากกก” ผมเอาเสื้อมาดมแบบคน
โรคจิต สูดเข้าไปเสียงดังจนพี่เยะกระพริบตาหนึ่งครั้งระบายอารมณ์
เช็ดหน้าขึ้นสูงมองเพดานเพราะทำอะไรผมไม่ได้ “ว่าไงล่ะ มุกที่ฝัง
อะมุก”

“วันนี้กูจะจับมึงโยนออกไปนอกบ้านให้ได้เลย”

“กรี๊ดดด ไอ้คนใจร้ายยย หยุดน้ำา” ผมหวีดเสียงร้องลั่น
แสวงตากใจตอนที่พี่เยะสับเท้าตรงดิ่งมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ เขาจับ
ต้นแขนผมไว้แน่นก่อนกระชากจนตัวลอย

พี่เยะจ้องหน้าผมอย่างเอาเรื่อง

“หยุดพูดจาแปลก ๆ สักที่ได้มัย คนอื่นเข้าใจผิดหมดแล้ว”

“ก็เขาสื่อกันว่าพี่ฝังมุก ผ่าหัว...”

“ก็มึงทั้งนั้นที่เริ่มพูดเรื่องทุเรศแบบนี้ เมื่อไหร่จะเลิกกวนโมโห
กุสักริยะ มึงก็รู้ว่ามันไม่มีอะไรแบบนี้”

“ดีกัน...”

“ไม่”

“พี่เยะ รีบขอโทษ ขอโอกาสสักครั้งได้มัย”

“...”

“พี่เยะ ดีกันเถอะนะ”

“ไม่ และไม่มีวันที่กูจะให้ภัยมึงด้วย”

“รีปรับปรุ่ตัวแล้ว จะไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว สาบานเลยนะ”

“ใครเขาอยากจะทำกลับไปเป็นควายให้มึงจูงมุกอีก”

พูดเรื่องนี้กันทีไร คนใจดีอย่าง โอเยะ เผด็จศึก ของขึ้นทุกที
และอาจเพราะผมยิ่งเข้าใกล้ เขาเลยยิ่งหงุดหงิด ผลลงเอยที่เขาลาก
ผมออกมาโยนไว้นอกบ้าน

เขาแรงเยะ ตัวใหญ่ การหัวผมออกจากบ้านจึงทำได้ง่ายดาย
และผมก็ค่อนข้างชินที่ถูกหัวออกมา ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกน่า ต้องเรียก
ว่าถูกโยนออกมานับครั้งไม่ถ้วน

“เบาหน่อยพี่เยะที่รัก แชนรี่จะซ้ำเอา”

โอเยะไม่ได้พูดอะไรออกมาทั้งนั้น ช่วงสายค่ายมวยเผด็จศึก
มีคนไม่มาก การเสียงดังใส่กันเลยไม่เป็นจุดสนใจ หรือไม่บางทีคน
อื่น ๆ ก็อาจจะชินแล้ว

บอกแล้วว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมกับพี่เยะเป็นแบบนี้

คงเพราะผมเรียกพี่เยะว่าที่รัก ใบหน้าเขาเลยแดงก่ำ...ไม่ใช่
เพราะเขินอายแต่คงเพราะโกรธจัด เขาหมุนตัวเดินเข้าบ้านโดย

ไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น ส่วนผมเองก็จัดเสื้อผ้าที่ยับย่นของตัวเองให้เรียบร้อย พร้อมกับมองเขาหายลับไปจากสายตา

ผมรู้ว่าห้องนอนของเขาอยู่ตรงไหน และพีเยะก็มักจะเปิดหน้าต่างระบายอากาศเอาไว้ทุกเช้า

ผมเองแม้จะโคตรดีดด้าน เอาแต่กว่นสันตินเขา หน้าด้านหน้าทนไล่ไม่ไปสักที และก็เหมือนเดิม ถ้าวันไหนถูกโยนออกมานอกบ้านแบบนี้ ก็จะมีหน้าบ้านในจุดที่เขาจะเปิดหน้าต่างออกมาแล้วเห็นหน้ากัน จากนั้นก็ตะโกนเสียงดังให้คนรู้กันทั้งซอย

“พีเยะ! ว่าจะไม่ยอมแพ้หรออะ ชาตินี้ชาติหน้าพี่ก็ต้องเป็นผัวอยู่ดีนั่นแหละ จะตามเกาะติดเป็นเจ้ากรรมนายเวรเลย จะไม่ยกให้ใครด้วย!”

“มึงมันโรคจิต!” เขาเดินมาที่ระเบียง ขนาดมองจากระยะไกลผมยังเห็นเลยว่าเขาโมโหผมมาก พีเยะเอื้อมมือออกมาเตรียมปิดหน้าต่างหนี ทว่าจู่ๆ เขาก็ชะงัก ท่าทางที่หงุดหงิดดูอ่อนลงเล็กน้อย

ผมขมวดคิ้วที่เขาทำท่าทางอ่อนโยนแบบนั้น มันก็เคยชินอยู่หรอก ทว่าตลอดระยะเวลาสามเดือนกับอีกสิบสองวันที่ผ่านมา เขาไม่เคยหลงเหลือความอ่อนโยนให้ผมเลย

“ขอโทษนะคะ ค่ายมวยเผด็จศึกหรือเปล่าคะ”

“เอ่อ...ใช่ครับ สนใจสมัครเรียนหรอ” ผมเอี้ยวตัวไปด้านหลัง เพราะเสียงหวานเรียกขึ้น เมื่อหันมาก็พบผู้หญิงที่ทำทางอ่อนหวาน ใบหน้าเล็กแค่ฝ่ามือเองมั้ง ผมยาวดัดลอนมัดเป็นหางม้าอย่างน่าเอ็นดู เมื่อผมถามเรื่องสมัครเรียน ผู้หญิงตรงหน้าก็ยิ้มให้ผมเล็กน้อย พร้อมส่ายหน้าไปมา

“มาหาโอเยะนะ”

“...”

“ปืม?! กลับมาแล้วเหรอ”

เสียงพี่เยะดังมาก่อนตัวเสียอีก ขาเขายาว การเดินจากชั้นสองของตัวบ้านออกมาด้านนอกจึงใช้เวลาเพียงแป๊บเดียวเท่านั้น บางทีแล้วที่เขามาถึงจุดที่ผมอยู่ไว้มากๆ อาจเป็นเพราะว่าพี่เยะวิ่งลงมา

“เราเพิ่งกลับมาเมื่อช่วงต้นเดือน”

ไม่เคยมีครั้งไหนที่ผมจะรู้สึกว่าคุณเป็นอากาศธาตุมากเท่านี้ ที่ผ่านมาถึงพี่เยะจะใจร้าย พูดจาไม่ดีใส่ แต่ว่า...เขาไม่เคยเมินผม ดูเหมือนผู้หญิงที่ชื่อปืมจะเป็นคนรู้จักของเขา เป็นคนที่สำคัญมากเสียด้วย

ผมก่อกตามองซ้ายทีขวาที...โอเค นอกจากจะเป็นอากาศในสายตาของพี่เยะ สำหรับคนชื่อปืม ผมก็เป็นอากาศเหมือนกัน คนสองคนสบตา โดยมีคนอย่างผมจ้องมองอยู่ห่างๆ

“ไม่เจอกันนานเลยนะ”

พี่เยะยิ้ม ทำเหมือนว่ากำลังเขินอาย มันเหมือนกับตอนที่เขา...บอกว่าชอบผมครั้งแรก เหมือนกับตอนที่เขาเขินอายหลังจากเราจูบกัน

“อ้อ ไม่เจอกันนานเลย เห็นเพื่อนๆ บอกว่าเยะเปิดค่ายมวย ไม่ไกลจากคอนโดที่เราอยู่เท่าไรเลยลองแวะมาหานะ”

“เข้าไปในบ้านก่อนมัย”

“ถ้าไม่รบกวนเวลาทำงานเยะอะนะ”

“ไม่ ไม่กวนเลย ค่ายคนเยอะแค่ตอนเช้ากับเย็น ตอนนี่ว่างมาก”

“เราเอาขนมมาฝากเยะด้วยนะ”

“พี่เยะ...” ผมเรียกเขาอย่างจริงจังจังหะ ทว่าดูเหมือนการ

ขัดจังหวะของผมจะล้มเหลว จึงได้รับแค่แววตาหงุดหงิดจากโอเยะ กลับมา เขาใช้มือดันหลังพี่ผู้หญิงที่ซื้อบีมเข้าบ้าน ชี้น้ำผมเป็นการบอกว่าไม่ให้ตามเขาไป

อันดับแรกเลยนะ ยัยเจ็บมีใคร

ผมไม่ได้เดินตามพี่เยะกับพี่บีมคนสวย แต่เลือกกดโทร. ออกหายอกเพื่อไขข้อสงสัยของตัวเองก่อน

[ว่าไงรี...]

“ลูกชายแม่ แม่มีเรื่องจะปรึกษา”

[อย่าเรียกน้องว่าลูกได้มัย ฟังแล้วคันหูยังงักไม่รู้]

“โอเค เอาจ้เลยนะ เข้าประเด็น คนซื้อบีมนี้ใคร”

[บีมไหน]

“ถ้ารู้จะโทร. ถามเหรอก เอาเป็นว่า คนซื้อบีมรู้จักโอเยะ เขาคุยกันประมาณว่าเพิ่งกลับมาอะไรทำนองนี้แหละ”

[พี่บีมเหรอก]

“คงใช่แหละ ว่าแต่บีมไหน”

[ถ้าบีมเดียวกันกับที่น้องคิดก็รักแรกพี่เยะ...]

ใจผมสะดุด จากที่มองเสาไฟฟ้ามองต้นไม้ไปเรื่อยเปื่อยก็เปลี่ยนเป็นมองกลับเข้าไปในบ้าน ผมเห็นพี่เยะส่งน้ำผลไม้ให้พี่บีมอะไรนั่น ท่าทางของคนตัวโตยังเงินอายไม่เปลี่ยน

รัก...รักแรงนั้นเหรอก

[เป็นพี่โรงเรียนน้องตั้งแต่สมัยเรียนที่ต่างจังหวัด เยะเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ เพราะพี่บีมเนี่ยแหละ]

“อ้อ...อย่างนั้นเหรอก”

[แต่ว่าพี่บีมไปอยู่เกาหลีได้เป็นปีแล้วมั้ง ตอนที่พี่บีมไปพี่เยะเศร้ามากเลย]

“อ้อ...เขานิยัสมิ้ย คนซื้อบีมอะไรเนี่ย”

[ใจดี อ่อนหวานมาก ๆ]

ผมไม่เถียงยอยักสักคำ...ภาพที่ปรากฏในสายตาของผมตอนนี้บอกว่ารักแรกของพี่เยะอ่อนหวานจริง ๆ

พี่บีมรับน้ำดื่มจากมือพี่เยะแล้วยกดื่มช้า ๆ ผมไม่รู้ว่าสองคนนั้นคุยอะไรกัน ทว่าเห็นชัดว่าคนทั้งคู่ต่างก็อมยิ้ม

“ไม่มีอะไรจะถามแล้ว แค่นี้แหละ”

[อ้อ...]

ผมกดตัดสาย ยอยักเองก็คงไม่มีอะไรจะคุยกับผมแล้วเหมือนกัน เผด็จศึกคนน้องพูดน้อยเป็นทุนเดิมจึงไม่ได้ชวนผมคุยต่อ ไม่เหมือนพี่เยะที่พูดเก่งกว่ามาก

ผมยึดโทรศัพท์ลงในกระเป๋าทางเกง คนอย่างเซอร์รี่จะไม่ยอมให้ว่าที่สามีในอนาคตไปเป็นของใครเด็ดขาด ทว่าดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้าง โทรศัพท์ที่เพิ่งยัดลงไปในทางเกงเลยดังขึ้นอีกครั้ง

เห็นว่าเป็นเบอร์อาจารย์ที่ปรึกษาผมก็กดรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หมุนควงกุญแจรถพร้อมคุยเรื่องสำคัญไปด้วย

ผมจำเป็นต้องตัดเรื่องพี่เยะออกไปชั่วคราว แต่บอกเลยว่า คนอย่างผมมันเป็นประเภทที่ว่า เสียทองเท่าหัว ไม่ยอมเสียผิวให้ใคร ถ้าผมไม่ได้ ใครก็อย่าหวังเลย

สายโทร. เข้าของอาจารย์ที่ปรึกษาทำให้เวลาที่เหลือ
ตลอดทั้งวันของผมหมดไปกับการทำงาน กว่าจะออกจากตึกคณะก็ค่ำแล้ว มิน่าซ้ำมือเย็นในวันนี้ยังเป็นข้าวกล่องที่ซื้อไว้ตั้งแต่เที่ยง
ผมกินข้าวเย็นบนรถ ข้าวที่เย็นชืดอยู่แล้วพอโดนแอร์เย็น ๆ จึงเย็นชืดยิ่งกว่าเดิม ผมตั้งใจประหยัดเวลาหาซื้อข้าวใหม่เพราะจะ

รับมาหาพี่เยะที่บ้าน เนื่องจากลูกชายปลอม ๆ ของผมอย่างยอเย็ก
ไลน์มาบอกว่าปิมที่ผมถาม คือปิมเดียวกันกับที่เป็นรักแรกของ
โอเยะ ผมเลยร้อนรนเป็นพิเศษ

ยอเย็กได้เจอพี่ปิมคนแสนดีเพราะว่าโอเยะชวนให้อีกฝ่ายอยู่
ทานข้าวเย็นด้วยกัน แถมเวลานี้ยังนั่งดื่มด้วยกันในสวนอีก

ถ้าอยากจะอยู่ด้วยกันขนาดนั้น...ไม่ชวนนอนที่บ้านไปเลยละ
“ปิม...อีกแก้ว”

“ไม่ไหวแล้วเยะ เรากินไม่ไหวแล้ว เต็มวงกลับไม่ไหว”

“ไม่ไหวก็นอนนี่แหละ เมากันหมดนี้ไปส่งไม่ได้”

โอ้เหี้ย...พี่เยะแม่ชวกรักแรกนอนที่บ้านจริงวะ ผมมูมปาก
กระตุกตอนมาถึง เดินเข้าไปยังสวนหลังบ้านที่เป็นสถานที่นั่งดื่ม เด็ก
ยอเย็กอยู่ในชุดนักศึกษา ทว่าตัวแดงก่ำบอกได้ดีว่าดื่มไปมากแล้ว

โอเยะเองก็ตัวแดงเช่นกัน ส่วนเจ้าปิมรักแรกเริ่มคอบีบ

สองพี่น้องเผด็จศึกคอแข็งอย่างกับอะไร ดื่มกันจนเมาขนาด
นี้ ตั่วงกันตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย

“รีมา” ยอเย็กเป็นคนแรกที่เห็นผม เขาคาบมวนบุหรี่ไว้มูมปาก
จุดไฟและสูบบมัน พี่เยะหันมาเห็นผมแล้ว ทันทึที่ประสาธสายตา
คนตัวโตก็เบือนหน้าหนีไปทางอื่น ทำเหมือนกับว่าผมเป็นสิ่งของ
ไม่น่ามอง

“ถ้าต้องให้ไปส่งคน รีไปให้ได้นะ รียังไม่เมา”

“นั่นน้องคนที่ยืนอยู่หน้าบ้านเมื่อเช้าใช่มั้ยนะ”

“ครีบ เซอรีเอง เรียกว่ารีก็ได้ แก้อึดช่วง ๆ พี่ปิมไม่มีคนนั่ง
โซมัย รียอนั่งนะ”

มีแก้อึดหลายตัวที่ว่าง แต่ผมเลือกที่จะเดินไปนั่งข้างคนที่เพิ่ง
รู้จัก

“รู้ชื่อพี่ด้วย แต่ว่าทำไมชื่อเซอวีร์ล่ะ”

พีบีเมมา น่าจะเมามากเสียด้วย เสียงเขาถึงอ้อแอ้ จากนั้นก็เอนศีรษะมาชนไหล่ผม พี่เยะตาลุกวาว จ้องผมเขม็งแต่ไม่เอ่ยอะไรออกมา

เขาน่าจะเกรงใจยัยเจี๊มรักแรก ไม่อย่างนั้นละก็ เห็นผมเดินเข้ามาในบ้านของเขาอย่างถือวิสาสะขนาดนี้ ได้ด่าเสียงดังลั่นบ้านไปแล้ว

“แม่ชอบกิน แล้วก็ตั้งแก๊สเคิลด์ครับ ตอนเด็กๆ ไม่ได้ใช้ช้อนนี้ แต่ว่าป่วยบ่อย พอแม่เรียกว่ารีแล้วหายป่วย ก็เลยเรียกว่ารีกันทั้งบ้าน”

“ซึ่งผีมาเกิดก็แบบนี้แหละ”

พี่เยะพูดเบาๆ ผมยกยืมให้เขาเล็กน้อยอย่างทำทนาย ยอຍักที่สูบบุหรี่จนกลิ่นเหม็นลอยคลุ้ง ส่ายหน้าไปมาประมาณว่าผมกับพี่เยะเถียงกันอีกแล้ว...และนั่นทำให้เขารำคาญมากด้วย

“พีบีมเนีย ผิวสวยจังเลยนะครับ”

“หือ...เหรือ แต่รีก็ผิวสวยนะ ผิวลีนจัง”

“พีบีมชอบผิวรีเหรือ”

“อือ...นุ่ม ลีนมือด้วย”

“ลูบอีกสิครับ ลูบอีกเยอะๆ เลย พีบีมจับรีได้ทั้งตัวแหละ”

“ใจดีจัง...ว่าแต่มาที่นี้ได้ยังไง”

“ก็...ผมเป็นนักเรียนคนพิเศษของที่นี่นี่นา”

“ยังไงเหรือ ที่ว่าพิเศษนะ?”

“เป็นนักเรียนคนแรก แล้วก็เป็เมียพี่เยะ...”

“บีบีเมามากแล้ว เราว่าบีบีไปนอนเถอะ” พี่เยะยื่นแขนมากระหว่างผมและพีบีม ดันศีรษะเล็กที่ชนไหล่ผมอยู่ออก

เจี๊ยมรักแรกคงจะเมามากจริง ๆ นั่นแหละ ใครจับให้ไปทางไหนก็ไป มองทุกคนตาเยิ้มไปหมด

“หือ...เมีย?”

“อย่าไปฟังมาก มานี้เถอะ คินนี่ปืมนอนห้องเราก็ได้ เตียวเราลงมานอนที่โซฟา”

“นอนห้องพีเยะระวังเจอชั้นในรีนะ”

“อย่าเพ้อเจ้อไ้อรี”

ผมหัวเราะขึ้นในตอนที่ถูกกล่าวหาว่าเพ้อเจ้อ ส่วนพีปืมมองผมกับพีเยะสลับกันตอนที่โดนประคองให้ลุกจากเก้าอี้ พีเยะถนอมรักแรกของเขามาก จับแบบกล้า ๆ กลัว ๆ ว่าจะซ้ำ

“คือ...เป็นมุกไ้มัยที่ว่าเป็นเมียนะ”

ผมยิ้มหวาน “แล้วแต่พีปืมจะคิดเลยครับ”

“รีตลกจังเลยอะ เยะ...เราขำ”

“อือ เด็นดี ๆ ระวังสะดุด”

เสียงอ้อแอ้ของพีปืมเบาลงเรื่อย ๆ ก่อนจะหายไปในตอนที่ผมไม่เห็นคนทั้งคู่ในสายตาทันทีแล้ว บนโต๊ะที่เคยใช้เป็นที่พักพิงสำหรับผมเพียงผมกับยอยักเท่านั้น ยักยังสูบบุหรี่ไม่หมดมวน และเขาก็ยังพูดน้อยเหมือนเดิม

“ขอบุหรี่บ้างได้มั้ย”

ผมถามยอยัก บุหรี่ที่ผมต้องการจึงมาอยู่ในมือ ผมจุดมันขึ้นสูบบ้าง รสชาติขมปร่าของสารพิษอบอวลไปทั้งโพรงปากและจมูก

“เพิ่งรู้ว่ารีสูบบุหรี่ด้วย”

“นาน ๆ ครั้ง เวลาเครียด”

“พูดแบบนั้นจะดีเหรือ”

“หือ?”

“ที่พูดว่าเป็นเมียเยะนะ”

“อา...” ผมไม่ได้ตอบคำถามของยอยักษ์ เพียงมองอีกฝ่ายเคาะ
ติดเก้าอี้หรือปลายมวนลงในถาด

“เยะใจดี แต่ไม่ชอบให้คนไปยุ่งวุ่นวายมากเกินไป”

“รู้่น่า”

“น้องว่าการพูดมั่ว ๆ แบบนั้น มันไม่ดีทั้งกับรีและเยะเลยนะ
ถ้าคนเข้าใจผิด รีเองก็อาจจะดูแย่ไปด้วย”

“อ้อ...ช่วยไม่ได้”

“ทำไมถึงชอบเยะล่ะ”

ผมไม่ได้ตอบคำถามข้อนี้ แค่อุบหูหรืออีกເອິກใหญ่ ยิ้มให้ยัก
น้อย ๆ ตอนพบนวัน จากนั้นก็ส่ายหน้าเป็นการบอกว่าผมตอบ
คำถามนั้นของเขาไม่ได้

มันเป็นความลับ หมายถึงเรื่องของผมกับพีเยะนะ ไม่รู้
เหมือนกันว่าทำไมผมถึงเก็บเรื่องระหว่างเราไว้เป็นความลับ บางที
แล้วอาจเป็นเพราะว่าในช่วงเวลานั้น ผมเป็นคนในความลับของใคร
บางคนอยู่

ผมแค่นึกสนุก หาใครสักคนมาช่วยคลายเหงาและแบ่งเบา
ความสับสนที่อยู่ในหัว ใครจะไปนึกว่าพีเยะจะจริงจัง...แล้วใครจะ
ไปรู้ว่าแค่อารมณ์นึกสนุกมันจะกลายเป็นต้นเหตุของความบาดหมาง

ผมจะรู้มัยล่ะ...ว่าตัวเองจะตกหลุมรักคนอย่างพีเยะเข้า

“เป็นน้องคงตัดสินใจไปแล้ว โดนเยะร้ายใส่ขนาดนี้”

“พีเยะอาจจะมองว่ารีเป็นคนสำคัญก็ได้ ถึงได้ร้ายใส่เป็น
พิเศษ” ผมตอบที่เล่นที่จริง รวมถึงปลอบใจตัวเองด้วย

“เป็นคนสำคัญแบบโดนใจร้ายใส่มันดีตรงไหนกันนะ”

“นั่นนะสิ ขอใช้ห้องน้ำน้อยนะ ปวดฉี่มาก วันนี้อายุยัด

อันมาต้งนานแน่ะ”

“อ้อ ตามสบายเลย”

ผมทิ้งบุหรี่ในมือลงถาด ไม่ได้รู้สึกเสียดายอีกครั้งมวนที่เหลืออยู่ ผมไม่ได้ปวดจี้อย่างที่บอกยอຍັກหรือก มันคือการลูกหนีเพราะไม่อยากจะคุยต่อ

ลูกออกมาแล้วผมก็เดินช้า ๆ เข้าไปในบ้าน ตั้งใจจะไปล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น แต่ดูเหมือนว่าห้องน้ำจะมีคนใช้อยู่ และดูเหมือนว่าจะเป็นคนที่ผมอยากคุยด้วยอยู่พอดี

พี่เยะเดินออกมาจากห้องน้ำ การเผชิญหน้ากันในระยะประชิดทำให้กระอักกระอ่วนมาก เขาจับมือที่เปียกชื้นกับผ้าขนหนูหน้าห้องน้ำ ไม่ได้หนีหรือด่าทอผมอย่างทุกที จึงเป็นผมที่เอยขึ้นมาก่อน

“นึกว่าจะรวบหัวรวบหางรักแรกตัวเองซะแล้ว”

เขาชะงักไปกับคำว่ารักแรก จากนั้นก็แค้นยี้ม

“กูไม่ใช่มีงสักหน่อยรึ ที่ถึงไม่คิดอะไรก็นอนด้วยได้”

“พี่เยะหมายถึงว่าต้องรักชอบก่อนถึงจะอยากนอนด้วยแบบนี้หรือ”

“...”

“งั้นตอนที่นอนด้วยกัน แปลว่า...รักรึมากเลยใช่มี๊ และที่ไม่ได้นอนกับพี่บีมเพราะรักเก่าอย่างรึยังฝังใจ...” ผมเดินเข้าหาพี่เยะดันหน้าท้องแกร่งเบา ๆ ตัวเขาก็ติดผนัง “รักรึมากกว่าเขาหรือเปล่านะ”

“รู้อะไรมี๊รึ”

“ครับ”

“พอพูดาสว่าง กูก็เพิ่งรู้ว่า...กูเลียดคนแบบมีงที่สุดเลย”

วันสุขที่ 03

ENJOY READING

“พีเยะอยากเกลียดรีก็เกลียดไป แต่ว่ารีนะ ไม่เคยเกลียดพีเยะเลยนะ” ผมยิ้มให้เขาหลังถูกบอกว่าเกลียด จากนั้นก็ขยับเข้าหาอีกหนึ่งก้าว คนตัวโตคล้ายตั้งใจจะหนีไปอีกทาง ทว่าแผ่นหลังของเขาดันแนบติดกับกำแพง เดินหนีไม่ได้ ได้แต่เบือนหน้ากับสายตาดูๆ ไปมองทางอื่น

เห็นเขาไม่ผลักผมหรือไล่กันอย่างทุกครั้ง ผมก็ยังรูกหนักอย่างได้ใจด้วยการใช้มือวางที่หน้าท้องแกร่ง เขย่งตัวอีกนิดเพื่อเป่าลมหายใจรดชอกคอ ปลายจมูกผมดุนดันที่ปลายคางของพีเยะ และดูเหมือนว่าลมหายใจของเขาจะติดขัดผิดปกติเสียแล้ว

อาจเพราะว่าเม้า พีเยะเลยไม่ได้โยนผมออกห่างอย่างทุกที
“สูบบุหรีมาหะรอ”

“อือ รีสูบมา อารมณ์ไม่ดีมาก ๆ ตอนเห็นพ็อยู่กับพีบีม ยักบอกว่าเขาเป็นรักแรกของพี...”

“กับบีมแค่เพื่อนกัน”

“แล้ววี่ละ ตอนนี้เป็นอะไรสำหรับพี่”

ผมเบียดเขา จนเสื้อผ้าที่เสียดสีกันเริ่มยับย่น พี่เยะไม่ได้ผลัก
ผมออกห่าง แค่มือยัดตรงเอวไว้ไม่ให้ผมขยับเข้าใกล้อีก

อันที่จริงผมเบียดเขามากไปกว่านี้ไม่ได้แล้วละ อีกนิดก็จะสิง
กันได้อยู่รอมร่อแล้ว

พี่เยะหันหน้ามาหาผม ในลมหายใจเขามีกลิ่นแอลกอฮอล์
เข้มข้นผสมอยู่ ผมชอบแววตาของเขาในเวลานี้จัง เหมือนเกลียด
...แต่ก็รัก

และถ้าหากเขายังรัก อาจแปลว่าผมยังมีโอกาส

“ว่ายังไงพี่เยะ สำหรับพี่ ตอนนีพี่มองรีเป็นอะไร” ผมถามย่ำ
พลางเตะริมฝีปากที่สันกรามคม นานแค่นั้นกันนะที่ไม่ได้กอด ไม่
ได้ใกล้ชิด เหมือนจะนานมากแล้วจริง ๆ

“เป็นคนเง่า ดื้อด้าน น่ารำคาญ พูดไม่ฟัง”

“ฟังแล้วไม่มีอะไรดีเลยแฮะ”

“รี...”

“คะ?”

“เราแม่ง ไม่น่ารู้จักกันเลย”

ผมกำลังจะอ้าปากเถียงพี่เยะ ทว่าคนตัวโตใช้มือบีบเบา ๆ
เพื่อล็อกลำคอผมเอาไว้ มืออีกข้างที่อยู่ตรงเอวรั้งผมให้ยังใกล้
สายตาที่เปลวเหลือบสูงจึงได้เห็นวับหน้าดูดนของเขาโน้มเข้ามา
ใกล้จนแทบชิด

ริมฝีปากถูกปิดสนิท ไม่มีแม้แต่เสียงหรืออากาศที่เล็ดลอดได้
จากนั้นลิ้นซุกชนของพี่เยะก็สอดเข้ามากระหวัดรัด ผมพันกลับ จาก
เงอะงะหยิ่งเชิงกันในช่วงแรก การจูบก็ดูจะเข้าที่เข้าทางมากยิ่งขึ้น
เขาเมา...

ผมคิดว่าเป็นอย่างนั้น และผมก็ไม่รู้เลยว่าตอนที่เขาได้สติ
ขึ้นมาแล้วจำเรื่องพวกนี้ได้เขาจะคิดยังไง

เขาอาจจะทำเป็นจำไม่ได้ หรือไม่ก็พูดจារ้ายๆ ใส่

ช่างมัน...ช่างเรื่องของวันพรุ่งนี้ไป ตอนนี เวลานี้ สถานที่แห่งนี้
นี้ ผมอยากจูบเขา อยากกอด อยากรัก อยากสัมผัสอย่างลึกซึ้ง

“รู้ว่ารีนิสัยไม่ดี”

“อือ...”

“แต่ถึงพี่จะเกลียด รีกก็จะไม่ยอมแพ้ รู้รู้...ตรงนีพี่ยังมีอยู่ และ
รีไม่ยอมให้ตัวเองหายไป”

ผมกดนิ้วลงที่หัวใจในอกข้างซ้ายของเขา พี่เยะไม่ได้พูดอะไร
นอกไปเสียจากการกดสายตาลงต่ำเพื่อมองกัน

เขากลืนน้ำลาย ลูกกระเดือกของเขาขยับ พี่เยะแลบลิ้นเลีย
ริมฝีปากที่เลอะเทอะ อีกอึดใจต่อมา คนที่โดนกักกันก็เปลี่ยนเป็น
ผมเสียเอง

พี่เยะโยนผมเข้ามาในห้องน้ำ ใช้มือปิดประตูเสียงดังปัง ไม่มี
บทสนทนาอย่างอื่นมากไปกว่าที่เราคุยกันค้างไว้ ร่างใหญ่โตพุ่งเข้า
มาทาบทับผมที่ยังมีนั่งอยู่นิด ๆ

พี่เยะใช้มือข้างหนึ่งยันกำแพงแล้วจูบผมอีกครั้ง เขาใช้หัวเข่า
แยกท่อนขาผมออกจากกัน ก่อนจะใช้เข่าข้างเดิมนั้นหยอกล้อที่ส่วน
อ่อนไหว

“อือ...ตรงนั้น พี่อย่าจับมันแรงได้มัย”

“มันไม่น่ารัก”

“ทำไม”

“มันแข็ง...”

ถ้าเพราะว่าผมมีอารมณ์จากการที่เขาจูบแล้วกลายเป็นคนไม่

น่ารัก...

“นั่นพี่ก็ทำให้มันอ่อนลงสิ เผื่อมันจะน่ารักขึ้นบ้าง”

จบคำพูด ตัวผมก็ถูกผลักให้หันหลัง ไหล่ข้างหนึ่งของผมชนกำแพงห้องน้ำ การถูกกดหลังไว้ให้ความรู้สึกอัดอัดนิด ๆ

ผมพอจะเข้าใจอยู่ว่าเพราะเขาตัวใหญ่ แรงจึงเยอะเอามาก ๆ บางครั้งเขาก็มักจะผลอทำแรง ๆ ใส่กันอย่างไม่ยับยั้งชั่งใจ แต่ไม่ได้แปลว่าผมไม่ชอบการถูกล้วงล้าอย่างรุนแรงหรอกนะ

ผมยึดคอ เพยอริมฝีปากเพื่อจับกับพี่เยะอย่างดูดีมีสติพร่า เลื่อนรับรู้ว่าจะถูกปลดตะขอกางเกงและถูกมีอร้อนรูดชิปกางเกงลงต่ำ เขาบีบนวด ขยำที่ส่วนลับของผม น้ำหล่อลื่นใสจึงปริ่มล้นอย่างช่วยไม่ได้

ผมครางในลำคอ เสียดเสียวเพราะแค่ถูกสัมผัส ดูเหมือนจะห่างเรื่องพวกนี้ไปนาน ความรู้สึกมันถึงได้ก่อตัวไวจนทำให้ขัดเงิน

ผมยังจับกับเขาอย่างรุนแรงเร้าร้อนให้รู้ว่าโหยหา ส่วนล่างติดผิ้ออกมาสัมผัสอากาศ กันถูกบีบขยำอย่างมันเขี้ยวเพราะคนตัวโตตึงกางเกงชั้นนอกและชั้นในของผมลง

ผมหลับตาปีจันรับรู้ได้ถึงหยาดน้ำตาหยดเล็กที่ไหลกลิ้งลงมาตามแก้ม ความเสียดเสียววิ่งพล่านจนขนลุกชัน เขาเลิกจับปาก แลกลืนกับผมแล้ว ความเจ็บที่เกิดขึ้นตรงต้นคอทำให้ผมรู้ว่าเขาทั้งกัดทั้งดูดเม้มสร้างรอยติตรา

“พี่เยะ เดียวมันเป็นรอย”

“เป็นก็ดี”

“ดูที่อื่นไม่ได้หรือ”

“กูอยากให้คนอื่นเห็น อยากให้คนอื่นรู้...”

“เมามั้ยถึงพูดอะไรแบบนี้ พุดเหมือนอยากเป็นเจ้าของ”

“เปล่า ไม่ได้เมา”

ผมเอียงคอให้พี่เยะดูได้ถนัด รู้สึกดีชะมัดที่ถูกแสดงความ
เป็นเจ้าของเจ้าข้าวเจ้าของใส่

ต่อให้เขาจะเมาหรือไม่เมาก็ตาม

“คิดถึงตรงนี้ของพี่จัง” ผมเบี่ยงตัวเล็กน้อย ลมมือลงไปลูบที่
เป่าทางเกนงนุ่นเด่น พี่เยะเลิกทำรอยตรงต้นคอผมแล้ว เขาจ้องเขม็ง
จนผมรู้สึกว่าร้อนผ่าว ๆ ที่ใบหน้า คล้ายตำหนิที่จับเนื้อตัวของเขา
อย่างถาวรวิสาสะ

ส่วนที่สัมผัสอยู่แข็งขึงสัมผัส “พี่เยะเองก็ไม่น่ารัก”

“เอามันออกมาแล้วใส่เข้าไปในตัวมึง ถ้าสงบแล้วก็อาจจะ
น่ารักขึ้นมาบ้าง”

“คิดถึงข้างในรึมัย”

“...”

“โอเยะ รู้ว่าพี่คลั่งไคล้มัน”

“เลิกพูดมากสักทีเถอะ”

“พี่! เป็นอะไรอีกอะ จู่ ๆ ก็หงุดหงิดขึ้นมา” ผมหลุดประโยค
ต่อว่า เพราะจากการเล่าโลมกันดี ๆ พี่เยะมันดันผลักผมแรง ๆ ให้
ใบหน้ากลับไปแนบกำแพงตามเดิม

เขาจัดการปลดปล่อยส่วนร้อนใหญ่โตให้เป็นอิสระ พี่เยะ
ไม่ได้ฝังมุกหรือผ่าหัวเป็นตราเบนท์อะไรทั้งนั้นแหละ ก็แค่เรื่องที่
คนพูดกันเล่น ๆ ให้มันดูน่าตื่นตะลึง

ทว่าแม้ไม่มีเรื่องแปลก ๆ พวกนั้น ท่อนร้อนที่อยู่ในสายตา
ของผมก็น่ากลัวอยู่ดี ยิ่งถูกสาวรูดูให้ตื่นตัวเต็มที่ยิ่งน่ากลัว นอกจาก
ขนาด เส้นเลือดที่ปูดโปนก็ทำให้หวั่นใจ

ผมถ่มน้ำลายใส่มือตัวเองก่อนใช้ปลายนิ้ววนคลึงให้รอยจับ

ขยายตัว เมื่อพีเยะเห็นผมเตรียมพร้อมให้เขาอย่างดิบดีก็จับส่วนร้อนมาถูไถใหม่โรง

ส่วนปลายโดนร่องหลีบคับแคบของผมบ้าง โดนฝ่ามือผมบ้าง พาให้เกิดเป็นความรู้สึกหวิวไหว

“รื้อยากให้พีเข้ามาแล้ว...”

“ถ้ามันยังไม่นุ่มดี เดี่ยวก็เจ็บเอาหรอก”

“พีเยะ...เข้ามาเถอะนะ” ผมเลิกใช้นิ้ววนวดตัวเองเมื่อเห็นว่ามันอ่อนนุ่มพอสมควรแล้ว จากนั้นก็ขยับขาแยกออกเล็กน้อยให้ได้ระดับ แอ่นก้นพลางใช้สองมือวางทาบกับกำแพงเพื่อพยุงตัว และแน่นอนว่าผมไม่พลาดที่จะเอี้ยวตัวไปมองตอนพีเยะเข้ามา

ส่วนร้อนถูกซ่อนในร่องก้นนุ่ม ทว่าความรู้สึกจากความเป็นเขาเริ่มชัดเจน

พีเยะเข้ามาในตัวผมอย่างช้า ๆ ปากทางที่ไวต่อความรู้สึกถูกรุกรานเป็นอย่างแรกหดรัดรุนแรง ผมห่อปากและส่งเสียงพึงพอใจ พีเยะเองก็ตรงด่าอย่างพอใจเช่นกัน เมื่อผมไม่แสดงอาการว่าเจ็บขัด ความยาวทั้งหมดก็เข้ามาอยู่ในตัว

การกระทบกระแทกเกิดขึ้นอย่างเชื่องช้า และเพิ่มจังหวะในตอนที่อารมณ์ของทั้งผมและเขากระเจิดกระเจิง พีเยะสอดตัวเข้าออกจากทางด้านหลังจนผมเกร็งกระตุกไปหนึ่งครั้ง จากนั้นเขาก็พลิกผมไปเผชิญหน้า ยกอุ้มเข้าเวยโดยที่ส่วนร้อนไม่หลุดออกจากร่อง ขยับสอดใส่ถี่รัวจนปากทางผมชาหนึบ จุดกระสันถูกกดบี้น เสียงร้องของผมดังขึ้น...ดังขึ้น

เขาไม่ปรานีผมเลยสักนิด ทำเหมือนโกรธเคืองกันมากและนี่คือบทลงโทษ

พีเยะไม่พูดอะไรออกมาสักคำ มันแปลกกว่าทุกครั้งที่เรา

เช็กซ์ ที่คนตัวโตมักจะกระซิบปลอบประโลมผมด้วยเสียงแหบต่ำ
คิดถึงเวลานั้นจัง และผมกระสันอยากจะนำช่วงเวลาดี ๆ
เหล่านั้้นหวนกลับมา

“พีเยะ รักนะครี๊บ รี๊รักพีจัง ๆ นะ”

ผมเลือกเป็นฝ่ายกระซิบที่ข้างโอบุของพีเยะก่อน หวังแค่ว่าเขาจะพูดหวาน ๆ ให้ผมฟังบ้าง ทว่าคนตัวโตดันโมโหยิ่งกว่าเก่า เขา
เพิ่มแรงสอດกระแทกจนผมจุกพูดไม่ออก ได้แต่ส่งเสียงร้องครางไม่
เป็นภาษา มือที่โอบรอบลำคอปิดป้ายไปทั่วเพื่อบอกว่าผมทรมาน

พีเยะไม่หยุดขยับหรือผ่อนแรง ไม่มีคำพูดหวาน ๆ ที่อยากฟัง
มีแต่เสียงสบถหยาบคายเมื่อเขาใกล้เสร็จสม

ยังดีที่พีเยะไม่ลืมที่จะให้ผมปลดปล่อยด้วย ตอนที่เขาจะถึง
จึงบิดเบียดในจุดที่เขารู้ดีว่าผมจะรู้สึกดีมาก ๆ ผมกดหน้าลงกับขา
ของเขา กัดไว้แน่นเมื่อหลังออกมา ผมทำเสื้อผ้าตัวเองเลอะเทอะ
กลิ่นคารวขึ้นตลบอบอวลไปทั้งห้องน้ำ

พีเยะปล่อยให้หยาดหยดพุ่งเข้ามาในร่างกายผม แต่ใช้ที่อ่อน
ร้อนเบียดปิดช่องทางไว้แน่นไม่ให้คราบคารวพวกนั้นล้นหยดลงที่พื้น
แต่เมื่อเขาถอนตัวตนออกไป คราบสีขาวพวกนั้นก็ถูกขับออกมา
หยดลงบนพื้นเล็กน้อย และบางส่วนก็เปื้อนอยู่ที่ก้นกับขาของผม

ตั้งสติกันอยู่ชั่วครู่ หายใจหอบรับทสนทนา

ผมสบดวงตาที่แดงกำของพีเยะ เขาเอื้อนเอ่ยประโยคที่ผม
ไม่อยากฟังเลยสักนิด

“พอใจมึงยัง?”

“พีหมายถึง?”

“ได้ถูกเป็นผัว...พอใจมึงหรือยัง”

“...”

“ไม่ต้องมีความรักก็ทำเรื่องแบบนี้ได้ ไม่เห็นยากเลยสักนิด”

“...”

“พอใจแล้วก็ไม่ต้องมาให้เห็นหน้าอีกนะ”

“นี่พี่...มีอะไรกันเพราะอยากแก้แค้นหรือ...”

“แล้วแต่มึงจะคิด แล้วคำถามของมึงที่มึงถามว่าตอนนี้มึงเป็นอะไรสำหรับกู...คำตอบก็คงเป็นแค่คนค้นเวลา”

“...ครับ เหมือนที่ร่ำทำกับพี่มั๊ย”

“แต่งตัวให้เรียบร้อยซะ แล้วก็ออกไปจากบ้านกูได้แล้ว”

พี่เยะวางผมลงที่พื้น กลิ่นของเขาแจ่มชัดในโพรงจมูกของผม
 ทว่าการมองเห็นกันชัด ๆ กลับทำได้ยากเย็น เพราะม่านน้ำตา
 เอ่อคลอมาบดบังภาพตรงหน้า ก้อนอะไรบางอย่างจุกอยู่ที่หน้าอก
 และลำคอ

...หายใจไม่ถนัดเลย

แต่ว่าผมจะไม่ร้อง จะไม่ร้องให้เด็ดขาด

ผมเดินไปที่อ่างล้างหน้า เปิดน้ำแล้วล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น
 ไม่นั่นใจว่าหยดน้ำที่เกาะพรารบนใบหน้ามีน้ำตาผสมอยู่ด้วยมั๊ย
 สายตาของผมมันถึงได้กลับมาเป็นปกติ

ผมใช้กระดาษทิชชูทำความสะอาดคราบเลอะเทอะตามตัว
 เพียงลก ๆ ไม่ก็อดใจต่อมาก็สวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย ดูเหมือนพี่เยะ
 เองก็จัดการตัวเองเรียบร้อยแล้วเช่นกัน

เขาเป็นคนเปิดประตู เดินนำ...ผมเดินตาม แต่เราทั้งคู่ต้อง
 หยุดชะงักที่หน้าห้องน้ำ เพราะใครบางคนยืนกอดอกพิงกำแพงอยู่
 “ไฉ่ยัก...”

“ฝนมันลงปรอย ๆ น้องเลยเข้ามาในบ้าน”

“อา...รีกลับแล้วดีกว่า กุญแจรถอยู่บนโต๊ะข้างนอก ขอไปหยิบ

ก่อนนะ” ผมก้มหน้าลง ไม่กล้าสู้สายตาทั้งเพศศึกษคนพี่และเพศศึกษคนน้อง คนพี่นะเพราะเรื่องในห้องน้ำ ส่วนคนน้องที่ไม่กล้าสู้หน้า อาจจะเพราะละอายใจ

ยอຍັກคงรู้ว่าในห้องน้ำเกิดเรื่องอะไรขึ้น ไม่แน่ว่าเขาอาจจะได้ยินเรื่องที่ผมกับพี่เยะคุยกันด้วยซ้ำ

“น้องเอาจุกญแจเข้ามาให้แล้ว อยู่นี่”

“ขอบใจ...”

“เดี๋ยวไปส่งให้ แบบนี้กลับเองไม่ไหวหรอกมั้ง”

พุดจบเด็กยັกก็เดินออกไปนอกบ้าน ผมเหลือบมองพี่เยะอีกครั้ง เห็นเขายืนนิ่งไม่พุดอะไรก็เดินตามยັก

ผมรู้สึกหมดแรง ขาสั่นนิด ๆ ตอนที่เดินตาม ผมมาที่ค่ายเพศศึกษหลายต่อหลายครั้งจนคุ้นเคย และดูเหมือนยັกเองก็คุ้นกับผมเหมือนกัน เขาถึงได้ถือวิสาสะก้าวเข้าไปนั่งในรถของผม อาสาว่าจะไปส่งที่บ้าน

ผมเดินไปเปิดประตูฝั่งข้างคนขับ ยัดตัวเข้าไป

“เจ็บมัย”

“อือ...”

“อยากร้องไห้มัย”

“ยัง ยังไม่อยากร้องตอนนี้”

“จึ้นกลับบ้านเลยเนอะ”

“ไปที่สวนสาธารณะก่อนได้มัย”

“อย่างนั้นก็ได้” ยอຍັกเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ทว่าเขายอมตามใจผมด้วยการรถกลับพาผมไปยังสวนสาธารณะใกล้บ้าน

“มันเริ่มจากตรงนั้น”

“หือ?”

“เรื่องของรี้กับพีเยะไง เราเจอกันครั้งแรกที่สวนสาธารณะเมื่อปีที่แล้ว”

“...รู้จักกันมานานแล้วเหรออ” ยอยักถามขึ้นขณะที่ขับรถไปด้วย เขาดูแปลกใจในเรื่องที่จู่ๆ ผมก็เล่าขึ้นมา

“ตั้งแต่ก่อนค่ายมวอยจะเปิด พีเยะเคยช่วยรี้ไว้”

“น้องไม่เห็นรู้เรื่องนี้เลย นึกว่า...รี้มาสมัครเรียนที่ค่ายเมื่อสามเดือนก่อนเพราะชอบพีเยะ”

“ช่วงนั้นติดงานที่คณะเลยได้มาแค่ช่วงดึก ๆ นะ ก็เลยไม่ค่อยได้เจอคนอื่นเท่าไร ช่วงนั้นเยะบอกว่ายกอ่านหนังสือเตรียมสอบกลัวคุยกันในบ้านแล้วจะเสียงดัง รี้กับพีเยะเลยออกมานั่งที่สวนสาธารณะตรงนี้”

“เคยคบกันเหรออ”

“อ้อ แต่รี้ทำไม่ดีเลยถูกโกรธถูกไล่”

ผมปรับเบาะให้ราบลง ทั้งตัวลงนอนและปล่อยให้แสงไฟจากนอกรถพุ่งเข้าตาจนแสบเคือง

“แต่ว่ารี้รักพีเยะจริง ๆ นะ จะไม่ยอมแพ้เหรอก”

“น้องไม่รู้จะพูดปดบอายังไงนะ”

“ไม่ต้องปดบอก็ได้ อีกห้านาทีก็ออกรถได้เลย” ผมยิ้มผิน ๆ ส่งไปให้ยอยัก เขาเหมือนพีเยะหลายส่วน ผมปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การที่ยักคล้ายพีเยะมันทำให้ผมรู้สึกหวนในอก

ยอยักพยักหน้ารับ เขาอยู่เงียบ ๆ เป็นเพื่อนผมอีกห้านาทีจริง ๆ และเมื่อครบกำหนดเวลาก็ออกรถพาผมกลับบ้าน

ผมไม่คิดยอมแพ้จริง ๆ นั่นแหละ ถึงเรื่องคินนี้จะทำให้ผมเสียใจ แต่ฟุ้งนี้ผมจะเริ่มใหม่ ฟุ้งชนเขาซ้ำ ๆ จนกว่าเขาจะให้ภัยแล้วเราจะได้...เริ่มต้นใหม่กันสักที